

A GUISA D'INTRODUCCIÓ

El pare Virton, jesuïta francès, en la seva obra «Enquêtes de sociologie paroissiale», editada a París l'any 1953, entre d'altres coses molt interessants, diu: **«Existeix un nombre considerable de persones que no coneixen realment la seva parròquia. A tot estirar, saben que pertanyen a una.»**

Més endavant, després d'explicar nos les experiències viscudes per ell a les diferents parròquies de Chambéry, afegeix aquestes frases que nosaltres considerem molt adients com a pòrtic del present número del nostre setmanari: **«Quan en un barri existeix disjunció entre el lloc del culte efectiu i la parròquia; quan els cristians d'un barri es dispersen entre diverses esglésies, i això fa impossible, com a cristians, el coincidir, el conèixer-se i el sostenir-se, cap moviment actiu no pot néixer ni consolidar-se... En conseqüència, el cristianisme es converteix en individualista i individualitzant, sense que es pugi endossar la culpa a ningú, sinó únicament al simple pes de les estructures... I, llavors, no hi ha feligresos, sinó tan sol practicants.»**

Aquest fenomen, o millor dit, aquest fet, molt estès i més greu del que molta gent no es creu, s'ha batejat amb el nom de «desparroquialització».

Existeix arreu. I també el tenim ben palpable a casa nostra. Molts fidels no es troben vinculats a la parròquia. No la coneixen. No la viuen. No la consideren com a cosa pròpia. I se'n desenten.

Fixem-nos només en una cosa ben sencilla, que pot servir d'exemple i d'il·lustració a les nostres paraules. Si féssim una enquesta entre les persones que habitualment van a missa, i els preguntéssim perquè assisteixen normalment a tal església o bé a tal altra, podríem constatar que les respostes, en general, farien referència, més o menys, a alguna de les següents circumstàncies: per l'hora del culte (mitja hora més aviat o mitja hora més tard); per l'atracció dels sermons o per la seva inexistència; per l'aspecte del temple; per la litúrgia més actualitzada o més rutinària, més individual o més comunitària; per la proximitat a la casa on hom viu; etc.

Es evident, doncs, que existeix una disgregació de fidels. Molts d'ells saben que existeix la parròquia. I saben també que, en certs moments, la necessiten. Si més no, a l'hora dels bateigs, dels casaments i de les defuncions. O sigui, en aquells instants, en els quals la parròquia ens fa un servei pràctic, utilitari, gairebé i simplement burocràtic.

Però ignoren, o bé obliden, allò més essencial: que l'Església, i per tant, la Parròquia —que n'és una cèl·lula primordial i necessària— és una societat vivent. Que el seu missatge és doctrina de vida i que les comunitats humanes que la integren han d'ésser constantment animades per ella mitjançant els sacraments, la litúrgia i les iniciatives apostòliques de tota mena. I tota societat necessita forçosament la col·laboració i l'actuació dels seus membres, per tal de dur a terme, en íntima i armònica compenetració, els propòsits de la mateixa. En el nostre cas, la santificació de les ànimes, i per tant, llur salvació.

A Granollers hem fet ja un pas ben positiu en aquest aspecte amb la implantació, els diumenges, de la Missa parroquial. Naturalment, és un pas força important. Però el camí a recórrer és molt més llarg i profund i calen fer encara molts d'altres passos.

Avui, n'intentem un altre. Ben modest, però convenient. Dedicuem el present número al tema de la parròquia. Com ja es pot suposar, no amb ganes d'exhaurir-lo. Tampoc no ens fóra possible. Volem només que tots els catòlics granollerins sentin almenys la curiositat de saber i d'entendre bé què és i què representa la Parròquia. I que d'aquest coneixement, com més pregon millor, en surti l'estimació i l'adhesió més plena, incondicional i fervorosa.

Perquè sols identificats totalment amb la Parròquia, sentint-la i vivint-la com a cosa pròpia, podrem fer que Granollers, la nostra estimada Ciutat, arribi a ser aquella comunitat cristiana, ideal i perfecta, que tots volem que sigui en un demà no massa llunyà.

R. Munné i Coll

Comunidad en marcha

Con una gran alegría —que sabe a luz y a música — ponemos en tus manos, amigo nuestro, este número extraordinario de Fiesta Mayor.

Hemos querido presentarte una comunidad en marcha, plétórica ya de vida y de esperanzas: nuestra parroquia, verdadera comunidad cristiana. Su caminar joven y optimista nos llena de alegría, alegría lo verás cuando hojees estas páginas — contagiosa.

Sabíamos que nuestras plumas escribirían imperfectamente nuestra comunidad, que nuestro repaso a sus obras y proyectos — contando y midiendo — serían como viento helado sobre frutos de primavera, cuando es tan necesaria todavía la esperanza ...

Pero nos decidimos, confiando en ti. Sabíamos que suplirías tú lo que nosotros olvidamos, que sabrías leernos como inquisidor que escudriña en las cosas que no son suyas, sino como quien repasa la historia familiar. Y hemos pedido para ti nuestra alegría para que puedas entender el gozo de nuestra comunidad, edificada sobre Cristo, el Señor, Resucitado.

Pensando que nuestra comunidad parroquial debe siempre nacer, vivir y progresar,

—te hablamos de su fe, por la que descubre la obra de Dios en Jesucristo.

—te iniciamos en su celebración de la eucaristía, porque celebrando los misterios de Cristo la comunidad encuentra su verdadera vida.

—te interesamos por la presencia del cristiano en la ciudad, porque es el testimonio que espera el mundo en la hora presente.

Tal vez tengas un capítulo que añadir. Un capítulo escrito día a día con toda constancia. Tal vez pensabas titularlo «He encontrado al Señor en mi comunidad cristiana...»

J. Traserra, pbro.

